

Annie Ernaux

Ο νεαρός
άνδρας

Μετάφραση: Ρίτα Κολαΐτη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Πριν από πέντε χρόνια, πέρασα μια αδέξια νύχτα με κάποιον φοιτητή που εδώ κι έναν χρόνο μου έγγραφε και ήθελε να με γνωρίσει.

Συχνά έκανα έρωτα για να υποχρεώσω τον εαυτό μου να γράψει. Μεσ στην κούραση, στην εγκατάλειψη που ακολουθεί, γύρευα να βρω λόγους για να μην περιμένω πια τίποτε από τη ζωή. Ήλπιζα πως όταν θα τέλειωνε η πιο βίαιη απ' όλες τις προσμονές, εκείνη του οργασμού, θα ένιωθα τη σιγουριά πως δεν υπήρχε άλλη υπέρτατη ηδονή από αυτή της συγγραφής ενός βιβλίου. Ίσως ετούτη ακριβώς η επιθυμία να ριχτώ στη συγγραφή –που δίσταζα να επιχειρήσω εξαιτίας του εύρους της– με ώθησε να προσκαλέσω τον Α. στο σπίτι μου για ένα ποτό ύστερα από ένα δείπνο στο εστιατόριο όπου, από ντροπαλότητα, είχε μείνει σχεδόν βουβός. Ήταν κοντά τριάντα χρόνια μικρότερός μου.

Βλεπόμασταν τα Σαββατοκύριακα, στο μεσοδιάστημα των οποίων λείπαμε ολοένα και πιο πολύ ο

ένας στον άλλον. Μου τηλεφωνούσε καθημερινά από κάποιον θάλαμο, για να μην προκαλέσει τις υποψίες της κοπέλας με την οποία ζούσε. Εκείνη κι αυτός, παγιδευμένοι μες στις συνήθειες μιας πρώιμης συγκατοίκησης και στις έγνοιες των εξετάσεων, δεν είχαν ποτέ τους φανταστεί ότι η ερωτική πράξη μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από τη λίγο πολύ φθίνουσα ικανοποίηση ενός πόθου. Να είναι κάτι σαν αδιάλειπτη δημιουργία. Η ζέση που εκδήλωνε μπροστά σε τούτο το πρωτόγνωρο μ' έδενε ολοένα και πιο πολύ μαζί του. Σταδιακά, η περιπέτεια γινόταν μια ιστορία που θέλαμε να τη φτάσουμε ως το τέλος, δίχως να ξέρουμε τι σήμαινε αυτό.

Όταν, προς μεγάλη μου ικανοποίηση και ανακούφιση, χώρισε με τη φίλη του κι εκείνη έφυγε από το διαμέρισμα, πήγαινα στο σπίτι του από την Παρασκευή το βράδυ ως τη Δευτέρα το πρωί. Έμεινε στη Ρουέν, στην πόλη όπου είχα ζήσει κι εγώ ως φοιτήτρια τη δεκαετία του '60 και που, για χρόνια ολάκερα, τη διέσχιζα μόνο και μόνο για να επισκεφτώ το μνήμα των γονιών μου στο I. Μόλις έφτανα, άφηνα βιαστικά στην κουζίνα, δίχως να τα βγάλω από τις συσκευασίες τους, τα τρόφιμα που είχα φέρει, και κάναμε έρωτα. Ένα CD βρισκόταν ήδη στο στερεοφωνικό, και άρχιζε να παίζει με το

που μπαίναμε στην κάμαρα, συνήθως Doors. Κάποια στιγμή έπαυα ν' ακούω τη μουσική.

Τα παιγμένα δυνατά ακόρντα του *She Lives in the Love Street* και η φωνή του Τζιμ Μόρισον έφταναν ξανά στ' αυτιά μου... Μένουμε ξαπλωμένοι στο βαλμένο καταγής στρώμα. Η κυκλοφορία ήταν έντονη εκείνη την ώρα. Οι προβολείς των αυτοκινήτων έριχναν λάμπεις πάνω στους τοίχους του δωματίου, μέσα από τα ψηλά, δίχως κουρτίνες, παράθυρα. Μου φαινόταν ότι δεν είχα σηκωθεί ποτέ από ένα κρεβάτι, το ίδιο από τα δεκαοχτώ μου, αλλά σε τόπους διαφορετικούς, με άνδρες διαφορετικούς, που δεν ξεχώριζαν ο ένας απ' τον άλλον.

Το διαμέρισμά του έβλεπε στο Νοσοκομείο, κλειστό εδώ κι έναν χρόνο και υπό ανακατασκευή με σκοπό να γίνει η έδρα της Νομαρχίας. Το βράδυ, τα παράθυρα του οικοδομήματος ήταν φωτισμένα και συνήθως έμεναν έτσι όλη τη νύχτα. Το μεγάλο τετράγωνο προαύλιο, μπροστά, ήταν μια έκταση βουτηγμένη σε μια απαλή σκιά, άδεια πίσω από τις κλειστές καγκελόπορτες. Κοιτούσα τις σκοτεινές, σχεδόν μαύρες, σκεπές, τον τρούλο μιας εκκλησίας που ξεπρόβαλλε στο βάθος. Πέρα απ' τους φύλακες, δεν υπήρχε ψυχή. Εδώ, σε τούτο το νοσοκομείο με φέρανε, φοιτήτρια,

μια νύχτα του Γενάρη, λόγω αιμορραγίας από μια παράνομη έκτρωση. Δεν θυμόμουν πλέον σε ποια πτέρυγα βρισκόταν το δωμάτιο όπου πέρασα έξι μέρες. Σε αυτή την απρόσμενη, σχεδόν απίστευτη, σύμπτωση υπήρχε το σημάδι μιας μυστηριώδους συνάντησης και μιας ιστορίας που έπρεπε να βιωθεί.

Τα κυριακάτικα απογεύματα όπου ψιχάλιζε, μέναμε κάτω απ' το πουπουλένιο πάπλωμα, και στο τέλος παραδινόμασταν στον ύπνο ή στο γλάρωμα. Απ' τον ήσυχο δρόμο υψώνονταν οι φωνές των λιγοστών περαστικών, συνήθως ξένοι από τη διπλανή εστία υποδοχής. Ένιωθα ξανά όπως τότε στο Ι., μικρό παιδί, όταν διάβαζα δίπλα στην αποκοιμισμένη απ' την κούραση μητέρα μου, που ξάπλωνε με τα ρούχα στο κρεβάτι, τις Κυριακές μετά το φαγητό, με το παντοπωλείο κλειστό. Δεν είχα πια ηλικία και παρασυρόμουν απ' τη μια εποχή στην άλλη χωρίς πλήρη συνείδηση.

Στο σπίτι του ξανάβρισκα την έλλειψη ανέσεων και το υποτυπώδες νοικοκυριό που κι εγώ η ίδια είχα γνωρίσει, στην αρχή της ζωής μου ως ζευγαριού με τον σύζυγό μου, όταν ήμασταν φοιτητές. Στα ηλεκτρικά μάτια, που ο θερμοστάτης δεν λειτουργούσε, έφτιαχνες μόνο μπιφτέκια με πιθανότητα

να κολλήσουν μεμιάς στο τηγάνι, και μακαρόνια ή ρύζι με το νερό να ξεχειλίζει ανεξέλεγκτα. Το παλιό ψυγείο, που δεν μπορούσες να το ρυθμίσεις, πάγωνε τις σαλάτες στο συρτάρι των λαχανικών. Έπρεπε να φοράς τρία πουλόβερ για ν' αντέξεις την υγρή παγωνιά των ψηλοτάβανων δωματίων με τα μισοδιαλυμένα παράθυρα, που ήταν αδύνατον να ζεσταθούν με τις ασύμφορες ηλεκτρικές θερμάστρες.

Σε λιγοστές σελίδες, γραμμένες σε πρώτο πρόσωπο, η Annie Ernaux αφηγείται την ερωτική ιστορία της με έναν κατά πολύ νεότερό της άνδρα. Μια εμπειρία που, για λίγους μήνες, την έκανε ξανά το κορίτσι που «σκανδάλιζε τους γύρω του», το κορίτσι που ήταν άλλοτε. Ένα ταξίδι στον χρόνο, μια αποφασιστική καμπή.

**ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ, ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ,
ΓΙΑ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ANNIE ERNAUX
ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΗ ΓΡΑΦΗ.**

ISBN: 978-618-03-3430-2

9 786180 334302
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83430

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book